

IOANOVICI, IOAN

n. 19 iunie 1884, Boiu, comitatul Târnava Mică (azi. jud. Mureș)
d. 17 ianuarie 1951, Sighișoara, jud. Brașov

Tatăl său, Ilie Ioanovici, a fost preot. Fiul său, Ioan, a absolvit studiile liceale la Gimnaziul superior reformat din Odorheiul Secuiesc. În anul 1904 s-a înscris la Facultatea de Drept din cadrul Universității din Cluj, unde a studiat până în anul 1907. Între timp, în ultimul an de studiu, 1906/1907, rămâne la Cluj și se înscrie, și la Academia Regală de Comerț. La Facultatea de Drept din Cluj și-a susținut doctoratul în 19 martie 1910. După susținerea doctoratului în științe juridice la Cluj la data de 19 martie 1910, va deschide birou avocațial în Sighișoara.

Odată cu izbucnirea Primului Război Mondial a fost mobilizat în armata austro-ungară, iar în toamna anului 1918 a revenit la Sighișoara. În 5 noiembrie 1918 a fost ales membru în Consiliul Național Comitatens din Sighișoara. A fost semnatarul proclamației cetățenilor comitatensi dată la 6 noiembrie alături de Hock János, președintele Consiliului Național Maghiar, Theodor Mihali, președintele Consiliului Național Român și Wilhelm Melzer, președintele deputaților dietali sași, care îndemna la respectarea ordinii și liniștii publice în Sighișoara. La 25 noiembrie este ales delegat al Albei Iulia din partea cercului electoral Sighișoara alături încă patru membri.

După Unire a continuat activitatea de avocat, ocupând o serie de funcții administrative.

La data de 23 februarie 1922 a fost numit prin Decret Regal nr. 9450 jurisconsult al județului Târnava Mare și ulterior a fost numit prim jurisconsult în cadrul Consiliului județului Târnava Mare, iar din anul 1937 va fi șeful biroului juridic din acel Consiliu.

A fost vicepreședinte al Consiliului „Frăția”, institut de credit și economii, societate pe acțiuni, vicepreședinte în Consiliul de administrație la Banca Română S.A. Sighișoara sucursala Odorhei. Pe linie profesională a fost prodecanul Baroului de avocați din Sighișoara.

S-a implicat în viața politică fiind membru al Partidului Poporului și al FRN. La începutul anului 1939, a fost numit primar al orașului Sighișoara. În anul 1948, noile autorități comuniste îl exclud din Barou din cauza activității politice din trecut și i se stabilește domiciliu forțat în Sighișoara unde a și decedat.